

Книгата на Даниил — Осемдесет и две

Разкриване на пророческия пъзел: Разбиране на историята на Даниил 11 и значението на „ежедневната“ в адвентизма

Jeff Pippenger

2024-02-15

След като разгледаме историята от 1863 година до времето на края през 1989 година в контекста на четирите мерзости от осма глава на Езекиил, представляващи четирите поколения на адвентизма, ще насочим вниманието си към увеличението на знанието, което бе разпечатано през 1989 година. Това увеличение на знанието се отнасяше до последните шест стиха от единадесета глава на Даниил. През 1989 година нашата малка съботна изследователска група откри реформаторските линии на библийското пророчество, за които Future for America често говори и които установяват последователността на събитията във всяка реформаторска линия, което на свой ред позволява на изследователя на пророчеството да прилага методологията на късния дъжд „ред по ред“.

В рамките на няколко години (1992) бях написал труд, разглеждащ последните шест стиха на Даниил единадесета глава. Трудът бе написан за мое лично удовлетворение, тъй като нито имах възможност, нито намерение да разпространявам публично това изследване. До 1994 г. трудът бе достигнал до една адвентна самоиздържаща се служба, а до 1995 г. поредица от единадесет статии, обхващащи последните шест стиха на Даниил единадесета глава, бе публикувана в месечно списание, издавано от тази служба. В писанията на Духа на пророчеството има само няколко конкретни препратки към Даниил единадесета глава и най-важната от тях се превърна в централен аргумент в полза на валидността на тълкуването, което изложих относно тези стихове.

„Нямаме време за губене. Смутни времена са пред нас. Светът е раздвижен от духа на война. Скоро ще се разиграят сцените на смут, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори. В тридесетия стих се говори за една сила, която „ще се огорчи, [Daniel 11:30–36 quoted.]“

„Ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи.“ Manuscript Releases, number 13, 394.

Сестра Уайт ясно заявява, че 1798 г. е „времето на края“.

„А в края на времето, казва пророкът, „мнозина ще тичат насам-натам и знанието ще се умножи“ (Даниил 12:4)... От 1798 г. насам книгата на Даниил е разпечатана, познанието за пророчествата се е увеличило и мнозина са прогласявали тържествената вест за близкия съд.“ Великата борба, 356.

Четиридесетият стих на Даниил единадесета глава започва с думите: „И в края на времето.“

И в края на времето южният цар ще се сблъска с него; а северният цар ще се нахвърли върху него като вихрушка, с колесници, с конници и с много кораби; и ще навлезе в страните, и ще прелее, и ще премине. Даниил 11:40.

Очевидно е, дори и без прякото потвърждение на Духа на пророчеството, че четиридесети стих отбелязва началото на поредица от събития, започнала през 1798 г. Тези събития водят до приключването на човешкото благодатно време, защото първият стих на дванадесета глава на Данаил казва: „И в онова време Михаил ще се надигне“, а Сестра Уайт ясно заявява, че когато Михаил се надигне, човешкото благодатно време приключва.

„И в онова време Михаил, великият княз, който стои за синовете на твоя народ, ще се надигне; и ще настъпи време на скръб, каквото не е имало, откакто е съществувал народ до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата.“ Даниил 12:1.

„Когато вестта на третия ангел приключи, милостта вече не ходатайства за виновните жители на земята. Божият народ е извършил своето дело. Те са приели „късния дъжд“, „времето на отдых от лицето на Господа“ и са подготвени за изпитния час, който стои пред тях. Ангели се движат насам-натам в небето. Ангел, завръщащ се от земята, известява, че неговото дело е извършено; последното изпитание е дошло върху света и всички, които са доказали верността си към Божествените предписания, са получили „печата на живия Бог“. Тогава Исус прекратява Своето ходатайство в светилището горе. Той издига ръцете Си и със силен глас казва: „Сбъдна се“; и цялото ангелско войнство слага короните си, докато Той прави тържественото заявление: „Нека несправедният върши неправда още; и нечистият нека се скверни още; и праведният нека върши правда още; и светият нека бъде осветяван още.“ Откровение 22:11. Всеки случай е решен за живот или за смърт.“ Великата борба, 613.

Четиридесетият стих на Даниил единадесета глава започва през 1798 година, а в четиридесет и пети стих, когато северният цар (папството) достигне своя край и няма кой да му помогне, човешкото изпитателно време приключва, защото следващият стих заявява: „И в онова време“, като по този начин определя „времето“, представено в предишния стих, а именно четиридесет и пети стих на Даниил единадесета глава. Северният цар (папството) достига своя край при приключването на човешкото изпитателно време.

Следователно историята на последните шест стиха от Даниил единадесета глава определя последователност от събития, която започва през 1798 година и завършва при приключването на човешкото изпитателно време. Когато сестра Уайт е била жива, 1798 година очевидно е била в миналата ѝ история. Когато тя заявява, че „пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение“, тя може да се отнася единствено до история, която настъпва след 1798 година и преди Михаил да се надигне. След това тя конкретно заявява, че „голяма част от историята, която се е осъществила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори“, като по този начин наставлява изучаващия пророчествата, че заключителната история на Даниил единадесета глава, която „е почти достигнала пълното си изпълнение“, е била предобразена в други

части от историите, изложени в единадесета глава на Даниил.

След като подчертава този най-важен пророчески ключ, тя след това цитира стихове тридесет до тридесет и шести и заявява: „Ще се разиграят сцени, подобни на описаните в тези думи.“ Вдъхновението предостави ключ за онези изучаващи пророчеството, които желяеха да разберат окончателното изпълнение на Даниил 11. Ключът беше, че историята на последните шест стиха на Даниил 11 представляваше паралел на историята, представена в стихове тридесет до тридесет и шести. От това откровение произтича изобилна светлина, но онова, което трябва да се разгледа тук, е, че в Даниил 11:31 „ежедневната“ е отнета.

За да разбере правилно историята, която илюстрира последователността на събитията, водещи до приключването на човешкото изпитание, изследователят на пророчеството трябва да има правилно разбиране за „ежедневната“. Ако тридесет и първи стих посочва отнемането на Христовото служение в светилището, или ако посочва отнемането на езичеството, тогава е абсолютно необходимо да се разбира това, ако желаете правилно да разберете паралелната история, за която сестра Уайт говори, когато пише: „Сцени, подобни на описаните в тези думи, ще се разиграят.“

Разбира се, лаодикийският адвентизъм не разпозна изпълнението на четиридесетия стих от Даниил единадесета глава като обозначаващо разпадането на Съветския съюз през 1989 година, но стихът действително посочва именно тези събития. За онези, които желяеха правилно да разберат пророческото увеличение на знанието, настъпило с изпълнението на четиридесетия стих през 1989 година, правилното разбиране на „ежедневната“ тогава се превърна в настояща истина. В началото на двадесети век правилното разбиране беше важно, защото то беше съществена част от основополагащите истини, които Господ използва Уилям Милър да установи.

Но през първото десетилетие и половина на двадесети век сатанинското протестантско виждане, което твърди, че „ежедневната“ представлява Христовата служба в светилището, беше малцинствено становище и не си струваше да се допуска дори да започне спор относно истината, че „ежедневната“ е символ на езичеството. Ето защо от страна на лаодикийските исторически ревизионисти ще чуете, че предметът за „ежедневната“ „не бива да се превръща в изпитен въпрос“ или „че предметът за ‘ежедневната’ не бива да се раздвижва“. Това, което ревизионистите винаги премълчават, когато водят неуките в тази конкретна дискусия, е уточнението, което Вдъхновението винаги е поставяло върху този въпрос. Следващият откъс е насочен към старейшина Хаскел.

Старейшина Хаскел водеше защитата на правилното разбиране за „всекидневната“ срещу нападите на Прескот и Даниелс през първото и второто десетилетие на двадесети век. Обърнете особено внимание, защото Сестра Уайт никога не посочва, че разбирането на Хаскел за „всекидневната“ е било неправилно; тя просто го наставлява да не допуска вълнението да продължава, защото Господ не желяеше да предоставя продължителна платформа на враговете на истината (Прескот и Даниелс), за да продължават да прокарват своето лъжливо учение. В този пасаж Хаскел е изобличен заради „картата“, а картата, за

която се говори, е картата от 1843 година. Хаскел беше възпроизвел картата от 1843 година като свидетелство в този спор. Но той не само я възпроизведе; в долната част на картата той включи пасажа от Сестра Уайт, в който тя казва, че „картата от 1843 година беше насочена от ръката на Господа и не бива да бъде изменяна“. Докато четете пасажа, пребройте колко пъти тя казва: „в това време“.

„Наставена съм да ви кажа: Нека в настоящия момент в Review да не се повдигат въпроси, които ще имат склонност да смущават умовете.... Сега нямаме време да се впускаме в ненужни спорове, а трябва усърдно да размишляваме върху необходимостта да търсим Господа за истинско обръщане на сърцето и живота. Трябва да се полагат решителни усилия за постигането на освещение на душата и ума.“

„Били са ми дадени предупреждения относно необходимостта да поддържаме единен фронт. Това е въпрос от важно значение за нас в настоящото време. Като отделни личности ние трябва да действаме с най-голяма предпазливост.“

„Писах на старейшина Прескот, като му казах, че трябва да бъде извънредно внимателен да не въвежда в Review въпроси, които биха изглеждали като посочване на недостатъци в нашия минал опит. Казах му, че този въпрос, по който той смята, че е била допусната грешка, не е жизненоважен въпрос и че, ако му се даде известност сега, нашите врагове ще се възползват от това и ще направят от мухата слон.“

„И на теб също казвам, че тази тема [ИДЕНТИЧНОСТТА НА „ВСЕКИДНЕВНАТА“ ОТ ДАНИИЛ 8.] не бива да бъде разпалвана в това време. Не, братко мой, чувствам, че в тази критична точка от нашия опит онази схема, която си преиздал, не бива да бъде разпространявана. Допуснал си грешка в това отношение. Сатана действа с решителност, за да предизвика въпроси, които ще създадат объркване. Има хора, които биха били възхитени да видят нашите служители изправени един срещу друг по този въпрос, и биха се възползвали много от това.“

„Получих наставление, че по отношение на това, какво би могло да се каже от едната или от другата страна на този въпрос, мълчанието в това време е красноречие. Сатана дебне възможност да създаде разделение между нашите водещи служители. Беше грешка да се публикува таблицата, преди всички вие да можете да се съберете и да постигнете съгласие по този въпрос. Не сте постъпили мъдро, като изтъкнахте на преден план тема, която непременно ще предизвика обсъждане и излагане на различни мнения, защото всяка подробност ще бъде изопаचавана и принуждавана да означава нещо, което ще донесе единствено вреда на делото. Имаме всичко, с което можем да се справим, за да се противопоставим на лъжливите твърдения на онези, които са дали доказателства за готовността си да лъжесвидетелстват.“ Manuscript Releases, volume 9, 106, 107.

В предишната статия установихме, че Елън Уайт каза, че онези, които дадоха вика за часа на съда, имаха правилното разбиране за „ежедневната“, и че възгледът на Прескот и Даниелс, според който „ежедневната“ представляваше Христовото служение в светилището, произхождаше от Сатана. Тя изобличи Хаскел за това, че е позволил спорът да продължи, но не и за неговата позиция относно истината за това какво представлява „ежедневната“. По

онова време мнозинството все още вярваше в пионерското разбиране за „ежедневната“, а още по-важно — стихът в Даниил единадесета глава, който трябваше да бъде разпечатан при „времето на края“ през 1989 г., все още беше десетилетия в бъдещето. По онова време (1989 г.) значението на правилния възглед за „ежедневната“ щеше да бъде необходимо. Ревизионистите винаги оставят настрана уточненията на Елън Уайт, които бяха ограничени до онзи конкретен период, от своите блюда с басни. Отбележете уточнението относно времето в следния откъс.

„Имам думи да кажа на братя Бътлър, Лафбъроу, Хаскел, Смит, Гилбърт, Даниелс, Прескът и на всички, които са били дейни в настойчивото отстояване на своите възгледи относно значението на „ежедневната“ от Данаил 8. Това не бива да се превръща в изпитен въпрос, а вълнението, произтекло от това, че е било третирано като такъв, е било твърде жалко. В резултат е настъпило объркване и умовете на някои от нашите братя са били отклонени от задълбоченото разглеждане, което е трябвало да бъде отдадено на делото, което Господ е насочил да бъде извършено в това време в нашите градове. Това е било угодно на великия враг на нашето дело.“

„Дадената ми светлина е, че не бива да се прави нищо, което да усили вълнението по този въпрос. Нека той да не се въвежда в нашите беседи и върху него да не се спира като върху въпрос от голяма важност. Пред нас стои велико дело и нямаме нито час за губене от съществената работа, която трябва да се извърши. Нека ограничим обществените си усилия до представянето на важните линии на истината, по които имаме ясна светлина.

„Бих насочила вниманието ви към последната молитва на Христос, както е записана в Йоан 17. Има много теми, върху които можем да говорим — свещени, изпитващи истини, прекрасни в своята простота. Върху тях можете да се задълбочавате с напрегната искреност. Но нека „всекидневната“, нито който и да било друг въпрос, който би предизвикал спор между братята, да не се въвежда в това време; защото това ще забави и възпрепятства делото, върху което Господ желае умовете на нашите братя да бъдат съсредоточени тъкмо сега. Нека не разпалваме въпроси, които ще разкрият явно различие в мненията, а по-скоро нека извличаме от Словото свещените истини относно обвързващите изисквания на Божия закон.“

„Нашите служители трябва да се стремят да представят истината по най-благоприятния начин. Доколкото е възможно, нека всички говорят едно и също. Нека беседите бъдат прости и да се занимават с жизненоважни теми, които могат лесно да бъдат разбрани. Когато всички наши служители осъзнаят необходимостта да се смирят, тогава Господ може да работи с тях. Сега е необходимо отново да се обърнем, за да могат Божиите ангели да сътрудничат с нас, като правят свято впечатление върху умовете на онези, за които се трудим.“

„Трябва да се съединим в оковите на христово подобно единство; тогава трудовете ни няма да бъдат напразни. Привличайте в съвършено съгласие и не допускайте да се внасят никакви разпри. Разкривайте обединяващата сила на истината, и това ще направи силно впечатление върху човешките улове. В единството има сила.

„Това не е време да се изтъкват маловажни различия. Ако някои, които нямат силна жива връзка с Учителя, разкрият пред света слабостта на своя християнски опит, враговете на истината, които ни наблюдават отблизо, ще се възползват максимално от това и нашето дело ще бъде възпрепятствано. Нека всички развиват кротост и да се учат от Онзи, Който е кротък и смирен по сърце.

Темата за „ежедневната“ не бива да поражда такива движения, каквито бяха направени. В резултат от начина, по който този въпрос бе разглеждан от хора и от двете страни на спора, възникна противоречие и настъпи объркване.

„Действието на брат Лари Смит, като публикува трактат, съдържащ осъждане на неговите братя и на тяхната вяра, не беше одобрено от Бога. А на старейшина Прескът ще кажа: Господ не е възложил върху вас бреме по отношение на този въпрос.

„Натъжи ме да чуя, че старейшина Даниелс, знаейки, че по този въпрос съществува разлика в мненията между нашите водещи братя, е трябвало да изтъква този въпрос на преден план, както беше направено на някои места.

„Други от нашите братя не са били ръководени от мъдрост и не са разсъждавали ясно за връзката между причина и следствие относно резултатите от своите усилия да поддържат възгледите си относно тълкуването на „ежедневната“. Докато съществува сегашното състояние на различие в мненията по този въпрос, нека той не бъде изтъкван. Нека всяко препиране престане. В такова време мълчанието е красноречие.“

„Дългът на Божиите служители в това време е да проповядват Словото в градовете. Христос дойде, за да спаси души, и ние, като разпределители на Неговата благодат, трябва да предадем на жителите на големите градове познание за Неговата спасителна истина.“ Брошури, № 20, стр. 11, 12.

Брат Лари Смит, когото тя имаше предвид, беше особено възмутен от положението, защото именно книгата на неговия баща, „Даниил и Откровението“, Прескът и Даниелс искаха да пренапишат, за да изменят това, което той бе написал относно „ежедневната“. Брат Смит защитаваше истината, а също и своя баща. Тя многократно определя спора с думите „в това време“, а към края заявява: „Докато съществува настоящото състояние на различие в мненията относно този предмет, нека той да не бъде изтъкван.“ Всички университети на адвентизма, които днес преподават „ежедневната“, преподават сатанинското становище. Очевидно е, че условията днес не са същите, каквито бяха тогава.

Второто поколение на адвентизма започна с бунта от 1888 година и спиритизмът се утвърди сред ръководството. Това състояние отвори вратата за напредъка на по-големи спиритически заблуди, които трябваше да доведат до среда на отчуждение и разделение, тъй като мъже на отговорни постове решиха да насърчават онова, което лично смятаха за истина. Мъже като Даниелс, Прескот и Келог станаха символи на историята, в която Езекиил посочи какво седемдесетте старейшини, „старейшините на Израилевия дом“, ще „вършат в тъмнината, всеки в скришната стая на своите идоли? защото казват: Господ не ни вижда.“

В онова поколение и двамата вестители на вестта от 1888 година се заблудиха сред противоречията, объркването и спиритизма, които бяха погълнали седемдесетте старейшини на Езекиил, изобразили идоли по стените на храма и по стените на своите умове. Здравното дело бе отстранено поради спиритизма на Келог, а въпреки това ревизионистите на лаодикийския адвентизъм карат неуките да вярват, че от хаоса на това поколение е произлязъл някакъв вид победа. Съществуваше паралелна история във времето на Съдиите, където обобщението на историята на Съдиите напълно съответства на този период, защото последният стих на книгата Съдии гласи:

В онези дни нямаше цар в Израил; всеки вършеше онова, което му се виждаше право в собствените му очи. Съдии 21:25.

Докато продължаваме с тези статии, ще покажем защо историята на Съдиите съответства на историята на второто поколение на адвентизма; но трябва да се отбележи, че когато се разглежда историята на лаодикийския адвентизъм, леснодостъпната история е била предоставена от онези, които практикуват исторически ревизионизъм. Сестра Уайт със сигурност не желаше въпросът за „всекидневната“ да бъде разпалван през тази история, когато в действителност на едно малцинство от мъже, за които тя беше заявила, че са водени от „ангели, които бяха изгонени от небето“, беше дадена публична трибуна, за да разпространяват своите погрешни идеи. Но да се внушава, че Сестра Уайт някога е поддържала идеята, че е допустимо заблудата да бъде запазвана, е точно противоположното на онова, в което тя вярваше.

„Братя, като посланик на Христос ви предупреждавам да се пазите от тези странични въпроси, чиято склонност е да отклоняват ума от истината. Заблудата никога не е безвредна. Тя никога не осветява, а винаги носи объркване и раздор. Тя винаги е опасна. Врагът има голяма власт над умове, които не са напълно укрепени чрез молитва и утвърдени в библейската истина.“ Свидетелства, том 5, 292.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Нямаме време за губене. Пред нас са размирни времена. Светът е раздвижен от духа на войната. Скоро ще се изпълнят сцените на смут, за които се говори в пророчествата. Пророчеството в единадесета глава на Даниил е почти достигнало пълното си изпълнение. Голяма част от историята, която се е развила в изпълнение на това пророчество, ще се повтори. В тридесетия стих се говори за една сила, която „ще се огорчи и ще се върне, и ще се разгневи против светия завет; така ще стори; дори ще се върне и ще се съюзи с онези, които изоставят светия завет. И войски ще застанат на негова страна, и ще осквернят светилището, крепостта, и ще премахнат всекидневната жертва, и ще поставят мерзостта, която докарва запустение. А онези, които вършат нечестие против завета, ще развратят с ласкателства; но людето, които познават своя Бог, ще се укрепят и ще действат. И разумните между народа ще наставят мнозина; при все това ще падат от меч и от пламък, от плен и от грабеж, много дни. А когато падат, ще бъдат подпомогнати с малко помощ; но мнозина ще се прилепят към тях с ласкателства. И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани, очистени и избелени до времето

на края; защото то е още за определеното време. И царят ще постъпва според волята си; и ще се превъзнася, и ще се възвеличава над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще успява, докато се извърши гневът; защото определеното ще стане.“ Даниил 11:30–36.

„Сцени, подобни на описаните в тези думи, ще се случат. Виждаме доказателства, че Сатана бързо завладява умовете на хора, които нямат страх от Бога пред себе си. Нека всички прочетат и разберат пророчествата на тази книга, защото сега навлизаме във времето на скръбта, за което се говори:“

„И в онова време ще се издигне Михаил, великият княз, който стои за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато не е имало, откакто съществува народ, до онова време; и в онова време твойт народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата. И мнозина от онези, които спят в пръстта на земята, ще се събудят — едни за вечен живот, а други за срам и вечно презрение. И разумните ще сияят като светлината на небесния простор; и онези, които обръщат мнозина към правда — като звездите до вечни векове. А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края; мнозина ще тичат насам-натам, и знанието ще се умножи.“ Даниил 12:1–4.
Manuscript Releases, number 13, 394.